

Nicolas Verzele

**Ik was een
Wegwerpkind**

Franky D'hauwer

COLOFON

Titel: ***Ik was een Wegwerpkind***

Auteurs: ***Franky D'hauwer & Nicolas Verzele***

Uitgever: ***SAMEN overLEVEN***

ISBN: 9789403825465

© 2025 ***Franky D'hauwer & Nicolas Verzele - SAMEN overLEVEN***

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs.

Inhoud

Korte biografieën	11
Voorwoord	15
Proloog	19

Hoofdstuk I: DE KRACHT VAN LUISTEREN	23
Hoofdstuk II: GERECHTIGHEID	35

NICO - VAN ZWIJGEN NAAR SPREKEN

Hoofdstuk III: DE ONSCHULD	79
Hoofdstuk IV: IN VEILIGE HANDEN	103
Hoofdstuk V: WEER ONDERWEG	123
Hoofdstuk VI: IN DE SCHADUW VAN HET KRUIS	137
Hoofdstuk VII: DE MASKERADE	177
Hoofdstuk VIII: EEN NIEUWE START	197
Hoofdstuk IX: ALLEEN OP DE WERELD	229
Hoofdstuk X: HEL OP AARDE	239
Hoofdstuk XI: ALS EEN PAKKET IN TRANSIT	269

Hoofdstuk XII: VONNISSEN, UITSTEL, WACHTEN	305
--	-----

Epiloog	323
---------	-----

Bijlagen	331
----------	-----

Opgedragen aan alle overlevers

**Aan wie te lang moest zwijgen,
aan wie werd gebogen maar niet gebroken,
aan wie op zoek was naar woorden,
warmte en waarheid.**

**Jullie verhaal doet ertoe.
Jullie stem verdient ruimte.**

Een kind

*Hij kwam ter wereld stil en klein,
met in zijn ogen zonneschijn.
Maar niemand zag wat hij moest dragen,
zijn kindertijd vol stille vragen.*

*Zijn school was kil, de priester strak,
hij brak het kind in stille schrik.
Geen hand die hielp, geen mens die vloekt,
zijn waarheid lag, in een verzegelde hoek.*

*Zijn lijf werd land van stil verzet,
waar niemand op zijn grenzen let.
Hij zweeg, gehoorzaam, veel te braaf,
een kind gevangen, als in 'n graf.*

*Toch groeide in hem, diep vanbinnen,
een wil om ooit weer te beginnen.
Een stem die zei: "Ik ben niet stuk,"
al droeg hij littekens van ongeluk.*

*Hij droeg zijn pijn, jaar in, jaar uit,
in stilte, in een wereld luid.
Tot hij, heel langzaam, werd gezien,
door iemand die keek, en bleef bovendien.*

*Een blik, een woord, een warme hand,
die hem bracht naar vaste land.
Geen oordeel, haast of snelle raad,
maar enkel zijn verhaal dat met hem staat.*

*Hij leerde spreken, stuk voor stuk,
vond in zijn woorden een beetje geluk.
Wat eerst een last was om te dragen,
werd brug naar licht, werd durven vragen.*

*Nu is hij stem voor wie nog zwijgt,
voor wie nog in het donker blijft.
Niet als held of redder groot,
maar als mens die medeleven bood.*

*Hij bouwt aan hoop, aan zacht herstel,
aan plekken waar het stil zijn mag - zichzelf.
Waar tranen vloeien zonder schaamte,
en elke pijn ook liefde draagt als naamte.*

*Zo is zijn leven, tergend zwaar,
een teken van wat ooit niet was.
Een weg van duisternis naar licht,
een mens met moed in zijn gezicht.*

*Want Nico leeft, al was hij dood,
hij spreekt zich vrij, hij spreekt zich groot.
Zijn leven draagt nu zachte kracht,
een bron van vriendschap, onverwacht.*

Franky

**Soms is één luisterend oor genoeg
om de stilte te doorbreken**

KORTE BIOGRAFIEËN

Franky en Nicolas

Dit boek is geschreven door **Franky D'hauwer** en **Nicolas Verzele (Nico)**, die elkaar vonden in hun gedeeld verlangen naar erkenning, herstel en verbondenheid.

Hieronder lees je een korte kennismaking met Franky en Nico, twee stemmen die hun kwetsbaarheid omzetten in kracht.

Wie meer wil weten over hun levensverhaal, vindt achteraan in dit boek een uitgebreidere biografische schets.

N.I.

Nicolas Verzele

Van wegwerpkind tot stem van hoop

Nicolas Verzele (Nico) (°1991, Charleroi) groeide op in een wereld zonder veiligheid of liefde. Van jongs af aan kreeg hij te maken met verwaarlozing, institutionele kilte en seksueel geweld. Hij werd overgeplaatst van instelling naar instelling, kreeg het etiket “onhandelbaar” en belandde zelfs in de jeugdgevangenis, niet als dader, maar als jongen zonder thuis of houvast.

Zijn verleden drukte zwaar op zijn zelfbeeld en vertrouwen. Hij voelde zich jarenlang overbodig, ongezien, afgeschreven. Maar op een dieptepunt vond hij de kracht om hulp te vragen en voor het eerst in zijn leven werd die hulp ook echt geboden.

Het keerpunt kwam met de geboorte van zijn dochter. In haar ogen ontdekte hij onvoorwaardelijke liefde én zijn eigen bestaansrecht. Een andere wending volgde toen hij Franky ontmoette: lotgenoot, luisteraar, kameraad. Samen richtte ze **‘Samen overLeven’** op, een plek waar slachtofferschap geen eindpunt is, maar een vertrekpunt naar herstel.

In hun vorig boek **‘Stilaan weer Mens’** en in zijn eigen getuigenissen in dit boek toont Nicolas zich een krachtige verteller. Zijn woorden snijden diep, maar ze helen ook.

Hij is geen wegwerpkind meer. Hij is vader, spreker maar bovenal een man die anderen helpt opstaan.

N.I.

Franky D'hauwer

Overlever, verbinder, schrijver

Franky D'hauwer (°1969, Ninove) groeide op in een hecht gezin, maar zijn jeugd werd abrupt getekend door seksueel geweld op school, gepleegd door een priester. Jarenlang droeg hij dat trauma in stilte, verborgen achter een 'normaal' leven als pleegvader, grootvader, werknemer en geëngageerd vrijwilliger. Vanbinnen woedde echter een storm.

Pas veel later vond hij zijn stem terug via schrijven, getuigenissen en gesprekken met andere slachtoffers. Een kantelpunt was de deelname van zijn ouders aan de Canvas-reeks *'Godvergeten'*, waarin zij spraken over het misbruik dat Franky meemaakte.

Met lotgenoot Nico richtte hij de vereniging *'Samen overLeven'* op. Een veilige plek voor lotgenoten om hun verhaal te delen, erkenning te vinden en samen een weg te zoeken naar herstel. In 2025 verscheen hun eerste boek *'Stilaan weer mens'*, waarin ze getuigen over de impact van seksueel geweld én hoop bieden via een herstelmodel in vijf fasen.

Franky is een man van openheid en betrokkenheid. Zijn stijl is eerlijk, zonder franjes, maar altijd respectvol. Wat hem drijft, is niet wrok maar zorg en een diepe overtuiging dat trauma's niet het einde zijn, maar het begin van verbondenheid, rechtvaardigheid en herstel.

N.I.

VOORWOORD

Een gedeeld pad

In dit boek neemt **Franky D'hauwer** ons mee in het ongewone levenspad van zijn kameraad en medeoprichter van **'Samen overLeven'**, **Nicolas Verzele (Nico)**.

'Samen overLeven' heeft als missie om slachtoffers van seksueel geweld te helpen hun weg te vinden van slachtoffer naar overlever, door het creëren van een ondersteunende gemeenschap waar ze kunnen herstellen, leren en groeien.

De vereniging werd opgericht door Franky en Nico, die elkaar vonden op een pad van onverwerkte pijn, maar ook van herstel en kracht. Wat hun verhaal bijzonder maakt, is niet alleen hun gedeelde pijn, maar ook de moed die ze samen vonden om verder te kijken dan hun verleden. Hun vriendschap bloeide niet alleen op in hun gezamenlijke verdriet, maar ook in de kracht om te helen.

Ondanks het leeftijdsverschil werd hun vriendschapsband sterker met elke stap die ze samen zetten. Wat hen verbond was niet alleen het leed, maar ook de gedeelde wens om andere slachtoffers een stem te geven.

Vandaag lachen ze samen, vaak om hun eigen beperkingen, gewoonten en eigenaardigheden die voortkomen uit hun traumatische verleden. Ze maken plezier, delen dromen, en hebben plannen voor de toekomst waarin ze anderen kunnen helpen.

Franky en Nico hebben bewezen dat er, zelfs uit diepste afgrond, een weg naar boven is. Een weg die niet alleen bestaat uit het verwerken van pijn, maar ook uit het ontdekken van kracht, herstel en vriendschap.

De opbouw van een levensverhaal

Dit boek is een verhalende reconstructie, gebaseerd op de herinneringen en persoonlijke ervaringen van Nico in de hoop inzicht te creëren in zijn eigen levensweg. Een verhaal dat diep raakt, omdat het geworteld is in echte pijn, maar ook in verbondenheid en hoop. Het is opgebouwd rond drie grote delen die samen het geheel van zijn strijd en overleving zichtbaar maken.

In het eerste deel vertelt Franky hoe hij Nico heeft leren kennen. Twee mensen met een ander leven, maar met een gedeeld verleden van seksueel geweld. Deze ontmoeting leidde tot een bijzondere band, waarin erkenning en zorg centraal stonden. Wat begon als een gesprek tussen lotgenoten groeide uit tot een vriendschap die de basis vormde voor dit boek.

Daarna volgt een beschrijving van de zitting bij het Hof van Beroep in maart 2025. Deze dag, beladen en pijnlijk, vormt een kantelpunt. Niet alleen juridisch, maar ook emotioneel. Het markeert een moment van publieke confrontatie met een verleden dat te lang verzwegen bleef.

Het derde, meest uitgebreide deel bestaat uit hoofdstukken waarin Nico zelf terugblijkt op zijn leven. Hij vertelt over zijn jeugd, over de pijn, de verwaarlozing, het seksueel geweld, maar ook over de zeldzame momenten van warmte.

Elk hoofdstuk staat voor een fase in zijn leven, van zijn geboorte tot aan zijn achttiende verjaardag. De titels zoals *'De onschuld'*, *'In veilige handen'*, *'Weer onderweg'*, *'In de schaduw van het kruis'*, *'De maskerade'*, *'Een nieuwe start'* en *'Als een pakket in transit'* weerspiegelen niet enkel de feiten, maar ook de gevoelens die eraan verbonden zijn.

Het boek sluit af met het vonnis van het Hof van Beroep, later aangevuld met de beslissing van het Hof van Cassatie, toen de dader zijn recht op recht nog wat verder uitrekte. Wat juridisch afgerond werd, laat emotioneel nog lange sporen na.

Een getuigenis, geen aanklacht

Wat je in dit boek leest, is gebaseerd op dossiers, verhoren, persoonlijke gesprekken en innerlijke verwerking. Om de privacy en veiligheid van sommige betrokkenen te beschermen, zijn sommige namen, locaties, functies en herkenbare kenmerken gewijzigd. Voor wie zelf met wonden leeft: moge dit boek een vorm van herkenning of heling bieden. Voor wie niet weet hoe diep dit alles snijdt: lees met open ogen en een zacht hart.

Dit boek is géén aanklacht, maar een getuigenis. Het doel is niet om te oordelen, maar om te begrijpen, om ruimte te maken voor kwetsbaarheid en om bij te dragen aan een groter maatschappelijk bewustzijn over onder andere seksueel geweld en de impact ervan. Ze willen niet alleen het verhaal van Nico vertellen, maar ook de bredere realiteit in ons land blootleggen. Want zelfs in een samenleving die op het eerste gezicht zoveel lijkt te bieden, kan een leven zo ontspreken. Terwijl de systemen om ons heen ons zouden moeten beschermen, laten ze hele generaties aan hun lot over.

Dit boek is een poging om te laten zien hoe diep die verlatenheid gaat, en hoe we ons als maatschappij soms die mensen ontzeggen die het verdienen om geholpen te worden.

PROLOOG

(Franky)

De ontmoeting

Mijn laatste fase in 'mijn weg' naar herstel begon op het moment dat ik Nico ontmoette. Het was de start van een definitieve doorstart, een versnelling die ik niet had zien aankomen.

Ik zag hem een eerste keer op een (h)erkenningsmoment van de "Werkgroep Mensenrechten in de Kerk". Bij deze eerste ontmoeting dacht ik door zijn jonge leeftijd dat hij de zoon was van een ander slachtoffer. Pas later beseftte ik mijn vergissing. Nico was, net als ik, een slachtoffer van seksueel geweld. Die ontdekking raakte me en ik was vastbesloten om hem bij een volgende gelegenheid echt aan te spreken.

Samen overLeven

Bij een volgende samenkomst zocht ik hem dan ook op. We begonnen te praten, en sindsdien is ons gesprek eigenlijk nooit meer gestopt. Ik deelde mijn droom om een zelfhulpgroep voor slachtoffers van seksueel geweld op te richten. Een veilige ruimte voor lotgenoten om elkaar te vinden, steun te geven en ervaringen te delen. Nico, vertrouwde mij toe dat hij ook al jaren met hetzelfde idee rond liep.

Wat begon als een gezamenlijke droom, werd al snel werkelijkheid. Samen richtte we '*Samen overLeven*' op en leerden we elkaar ook beter kennen.

Het ongewone levenspad van Nico maakte een diepe indruk op mij. Zijn leven was meer dan dat van een slachtoffer van de 'Kerk'.

Ook de maatschappij, de 'Staat' en zijn 'familie' had hem op alle mogelijke manieren in de steek gelaten.

Een jeugd van ontheemding

Nico werd geboren op 16 juli 1991 in Charleroi. Van bij zijn geboorte stond hij onder strikte begeleiding van de rechtbank vanwege een zorgwekkende thuissituatie. Zijn jeugd bestond uit een eindeloze reeks van instellingen, internaten, pleeggezinnen, zorginstellingen en begeleidingshuizen. Afgewisseld met korte periodes bij zijn moeder, kende Nico een jeugd die gekleurd werd door ontheemding en een schrijnend gebrek aan veiligheid.

De gruwel in stilte

Op veertienjarige leeftijd, werd Nico in het internaat van Don-Bosco te Sint-Pieters-Woluwe geplaatst. Dit internaat, verbonden aan het klooster van Don Bosco, leek op het eerste gezicht een veilige plek. Echter, wat volgde was een gruwel die zich in stilte voltrok. Nico kwam onder het toezicht van een broeder die zijn vertrouwen misbruikte en hem herhaaldelijk verkrachtte. Deze trauma's, drukten een onuitwisbare stempel op Nico's leven.

De zoektocht naar gerechtigheid

In 2012 werd de dader veroordeeld voor misdaden die hij bij andere slachtoffers had gepleegd, en even leek er gerechtigheid te komen. Maar het was geen echte gerechtigheid. Deze veroordeling betrof de misdaden tegen Nico niet. De dader kreeg slechts een voorwaardelijke straf en werd naar de Centraal Afrikaanse Republiek gestuurd, waar hij mogelijk zijn misdaden verder voortzette. Pas in 2019, toen een cameraploeg van CNN de dader confronteerde in de Centraal Afrikaanse Republiek, besloot Nico

na een bezoek van de Gerechtelijke Politie naar voren te stappen. Hij getuigde over de verkrachtingen die hij in 2005 tot 2007 had meegemaakt.

Dit was een moedige stap, want het betekende dat hij zijn pijn met de wereld deelde. Maar deze stap betekende ook dat hij de stilte zou doorbreken, en dat de verantwoordelijken, de medebroeders en de kerk, eindelijk geconfronteerd zouden worden met het uitblijven van het opnemen van hun verantwoordelijkheid.

Vechten voor de toekomst

Vandaag woont Nico samen met zijn dochtertje, voor wie hij zorg draagt. Ondanks alles wat hij heeft meegemaakt, toont hij een immense kracht als vader. Hij wil zijn dochter de veiligheid en liefde bieden die hem zelf ontzegd zijn. Nico is niet alleen een slachtoffer. Hij is een jongeman die, ondanks zijn verleden, vecht voor zijn toekomst, voor de toekomst van zijn kind, voor gerechtigheid, en voor degenen die, net als hij, door het systeem zijn in de steek gelaten.

Nico is door velen in de steek gelaten. En die velen, die zijn niet alleen fout, ze zijn ook blind. Door hem te verlaten, hebben ze zichzelf een geweldige jongeman ontzegd in hun leven, iemand die het absoluut waard is om te vertrouwen en geliefd te worden.

De band van lotgenoten

De band die ik met Nico voel, is moeilijk in woorden te vatten. We zijn lotgenoten in het dragen van de littekens van seksueel geweld, maar voor de rest konden onze levens niet meer verschillen. Waar ik mocht opgroeien in een liefdevol huis, bleef dat voor hem een gemis. Bij mij was het de tijdsgeest en mijn

eigen onvermogen die maakten dat ik mijn familie pas veel later inlichtte over wat mij was aangedaan. Hij daarentegen stond er van jongs af aan alleen voor, zonder dat iemand het wist of kon zien.

Misschien is het precies daarom dat ik de behoefte voel om voor hem te zorgen. Niet omdat hij erom vraagt, maar omdat het voelt als iets wat ik vanzelf meedraag, iets wat mijn ouders mij hebben voorgedaan. Zorg dragen voor wie kwetsbaar is, nabij zijn waar een ander verlaten werd. Misschien wil ik hem, te laat misschien, toch nog iets aanreiken van wat hij een groot deel van zijn leven gemist heeft. Geborgenheid, vertrouwen, een thuis.

HOOFDSTUK I

DE KRACHT VAN LUISTEREN

(Franky)

De start van een bijzondere connectie

Na onze eerste ‘echte’ ontmoeting in Buizingen begonnen we al snel een levendige communicatie via WhatsApp. In die virtuele ruimte werden de contouren van een mogelijke vriendschapsband zichtbaar. Op dat moment wist ik slechts een fractie van Nico’s verhaal, alleen datgene wat hij in dat prille stadium al bereid was te delen, als fragmenten van een complex mozaïek dat zich nog moest onvouwen.

Niet veel later nodigde ik hem bij mij thuis uit. Het doel was helder en ambitieus. Samen brainstormen over de oprichting van onze zelfhulpgroepen. Het was een idee dat diep geworteld was in mijn eigen levenservaringen.

De kracht van zelfhulpgroepen

Zelf maak ik ten gevolge van mijn levensweg al jarenlang deel uit van een zelfhulpgroep. Binnen die muren heb ik de immense, bijna onzichtbare kracht ervaren die zo’n groep kan genereren. Het is meer dan alleen een verzameling individuen. Het is een wereld van gedeelde kwetsbaarheid en onvoorwaardelijke steun. Het is een plek waar mensen met gelijkaardige ervaringen elkaar vinden en steunen, zonder oordeel, zonder de noodzaak om maskers op te zetten of zich te verbergen achter façades. Daar, in de openheid van het delen, in de kwetsbaarheid van het luisteren, ontstaat een

diepgaande erkenning en een onverbreekbare verbondenheid. Het besef dat je niet alleen bent met je worstelingen, met je pijn, geeft een onmiskenbare kracht en moed om de blik weer vooruit te richten. Zo'n groep kan een baken van hoop zijn, een lichtpunt voor wie zoekende is naar herstel, naar een manier om het verleden een legitieme, doch niet bepalende plaats te geven.

Ik was er rotsvast van overtuigd dat slachtoffers van seksueel geweld hier evenveel baat bij konden hebben, dat het hen kon helpen om te groeien naar een individu dat, ondanks alles, de veerkracht heeft gevonden om weer op te staan en verder te gaan, van slachtoffer naar overlever.

Een onverwachte openbaring: Nico's eenzaamheid

In het begin verbaasde het me dat een jongeman zoals Nico, die in mijn aanvankelijke inschatting ongetwijfeld kon terugvallen op een brede en ondersteunende vriendenkring, al wist ik toen al dat een familiale kring ontbrak, zo gewonnen was voor dit idee. Hij leek me iemand die moeiteloos sociale contacten kon leggen. Mijn aanname was dat hij al een uitgebreid netwerk van steun om zich heen had. Echter, misschien zocht hij net zoals ik, een plek waar hij zonder schroom, zonder de angst voor onbegrip of afwijzing, kon spreken. Een ruimte waar niets uitgelegd hoefde te worden, waar de context van zijn pijn al impliciet begrepen werd, en waar alleen écht begrip en acceptatie bestonden. Het was een subtiële aanwijzing die ik pas later ten volle zou doorgronden, een hint naar de diepere eenzaamheid die onder de oppervlakte sluimerde.

Meester in ontwijking: de spiegel van herkenning

Al van bij het eerste, werkelijk diepgaande gesprek dat ik die dag met Nico had, werd een patroon meteen duidelijk. Hij was een

meester in het ontwijken van pijnlijke vragen. Vooral die vragen waar hij geen antwoord op wilde, of misschien beter gezegd, niet kón geven. Zijn tactiek was even virtuoos als doorzichtig. Hij sprong dan van de hak op de tak, probeerde het onderwerp te verschuiven met een nonchalance die bijna kunstzinnig was, en deed alsof er niets aan de hand was, alsof de vraag die ik stelde niet bestond.

“Ontwijk jij nu mijn vraag?” vroeg ik hem, direct en zonder omwegen, omdat mijn eigen geschiedenis van omzeilingen me deze kunstgreep zo herkenbaar maakte. Hij leek even verbaasd over mijn directe benadering, zijn ogen reflecteerden een moment van onverwachte openheid, maar antwoordde toen zonder aarzelen: “Ja”. Wat hij toen nog niet begreep, was dat ik deze tactiek, dit spel van ontwijking en verhulling, zelf al mijn hele leven lang had toegepast. Ik had het geperfectioneerd als een overlevings-mechanisme, en daardoor herkende ik het meteen, als een spiegel die onverwacht werd voorgehouden.

Wat hij me die dag wél al toevertrouwde, was een correctie op mijn aanvankelijke inschatting. Ik was opnieuw verkeerd. In tegenstelling tot wat ik dacht, had hij geen brede vriendenkring. De waarheid was veel schrijnender. Hij leefde juist erg geïsoleerd en eenzaam. Zijn enige constante gezelschap, de enige persoon die zijn dagen vulde met betekenis en verbondenheid, was zijn dochtertje. Het was een onthulling die mijn beeld van hem radicaal bijstelde en een diepere laag van kwetsbaarheid blootlegde.

De paradox van empathie: een dieper begrip

Het viel me ook op dat hij een uitzonderlijk vermogen had om te luisteren. Dit was niet zomaar oppervlakkig meeluisteren, een beleefd knikken terwijl de gedachten afdwaalden. Nee, dit was écht luisteren. Zonder onderbreken, zonder oordeel, zonder de behoefte om te reageren, te adviseren of zijn eigen ervaringen in te brengen. Het was een actieve, geconcentreerde aanwezigheid die zeldzaam is.

Die dag voelde ik iets dat ik niet vaak ervaarde, een zeldzaam gevoel van diep vertrouwen. Ik vertrouwde hem zaken toe die ik al jarenlang voor mezelf had gehouden, gedachten en gevoelens die ik zelden of nooit met iemand had gedeeld, zelfs niet met degenen die het dichtst bij me stonden. Het was alsof zijn rustige aanwezigheid en oprecht luisterend oor een veilige, bijna 'sacrale' ruimte creëerden, waarin ik zonder angst voor oordeel, zonder de vrees voor onbegrip, vrijuit kon spreken.

Alles wat ik zorgvuldig had weggestopt, weggeduwd in de donkerste kamertjes van mijn geheugen, kwam langzaam naar de oppervlakte. Als een stroom die na een lange periode van droogte eindelijk zijn weg vond, zich een baan banend door oude, gestolde emoties. Het was een stap die ik nooit eerder had durven zetten, een drempel die ik altijd had vermeden, maar op dat moment voelde het als een diepe, bevrijdende ademhaling.

Hij straalde een soort onvoorwaardelijk vertrouwen uit waardoor je vanzelf het gevoel kreeg dat je je hele verhaal bij hem kwijt kon, zonder schroom en zonder angst voor onbegrip of afwijzing. Dat was een bijzondere eigenschap, eentje die maar weinig mensen bezitten, een geschenk van empathie en acceptatie.

Toen ik hem dat vertelde, dat zijn luisterend oor zo bijzonder was, was ik verbijsterd door zijn antwoord. Hij legde uit dat hij in staat was om zo te luisteren, omdat hij zelf geen empathisch gevoel had. Er was nauwelijks iets dat hem raakte, zo vertelde hij met een onbewogen gezicht, of het was in ieder geval niet zoals bij anderen die zich diep verbonden voelen met de pijn van anderen, die letterlijk de emoties van de ander opnemen. Zijn woorden deden me even stilstaan. Ik had het totaal niet verwacht, vooral niet van iemand die zo betrokken en aanwezig leek in het gesprek. Het voelde bijna onwerkelijk, als een paradox, maar toch zat er die dag iets eerlijks, iets onverbiddelijk waars in wat hij zei, iets dat ik toen niet volledig begreep, maar wel probeerde te respecteren in zijn complexiteit.

Naarmate ik hem beter leerde kennen, begon ik echter een opvallende, bijna schrijnende tegenstrijdigheid in hem te ontdekken. Aan de ene kant vertelde hij me met een zekere objectiviteit dat hij weinig empathie voelde, dat er weinig tot niets was dat hem echt raakte op een diep emotioneel niveau. Toch had hij de diepgewortelde wens om een organisatie op te richten waar iedereen werd gehoord en geholpen, ongeacht hun achtergrond of de aard van hun lijden. Niet alleen slachtoffers van seksueel geweld, maar ook degenen die te maken hadden met andere vormen van geweld, jong en oud, rijk en arm. Het was een visie die haaks leek te staan op zijn beweerde emotionele onvermogen. Het was alsof zijn woorden, zijn rationele verklaringen, niet volledig overeenkwamen met de diepgang die ik in zijn wens voelde. Zijn hart leek groter te spreken dan zijn mond, als een stille, maar krachtige drijfveer die hij niet altijd durfde te erkennen, misschien zelfs niet helemaal kon bevatten.

Nu, met de wijsheid die de tijd en diepgaandere kennis met zich meebrengen, begrijp ik dat dit zijn manier was om zichzelf te beschermen, zijn verdedigingsmechanisme tegen een wereld die hem te vaak had gekwetst. Het masker dat hij opzette, de schijn van emotionele afstandelijkheid, diende om te voorkomen dat hij opnieuw gekwetst of in de steek gelaten zou worden. Het was een manier om de wereld, met al zijn potentiële pijn, buiten te houden, een pantser tegen verdere littekens. Maar tegelijkertijd had hij zoveel te geven, zoveel onbenutte liefde en zorg in zich, zelfs als hij het niet altijd kon voelen of toelaten in zijn eigen bewustzijn. Zijn gedrag was geen weerspiegeling van een gebrek aan menselijkheid, maar een diepgaand gevolg van overlevingsstrategieën die hij onbewust had ontwikkeld.

De beproeving van vriendschap: angst en belofte

Na verloop van tijd werd Nico een vast en vertrouwd figuur in mijn huis en in mijn leven. Zijn aanwezigheid voelde steeds normaler, als een stille steun die altijd daar was, zelfs op de momenten dat we elkaar niet zagen. Elke ontmoeting, elk gesprek bracht ons dichterbij elkaar, verdiepte de lijnen van onze band. Wat ooit begon als een oppervlakkige band, was gegroeid tot een oprechte en onverwoestbare vriendschap, iets dat niet zomaar weggeveegd kon worden door omstandigheden of misverstanden. Het was een vriendschap die, als een delicate plant, zorgvuldig was gevoed en nu stevig geworteld was.

Toch, hoe dichterbij we elkaar kwamen, hoe meer de angst in mij opkwam, als een schaduw die ik maar moeilijk kon afschudden. De angst om hem, zoals ik altijd in mijn leven had gedaan, ook in de steek te laten. Het was een patroon dat ik zo goed kende, een

zelfverdedigingsmechanisme dat ik mezelf had aangeleerd. Als iemand te dicht bij me kwam, als de band te groot werd, trok ik me instinctief terug. Het was mijn manier om niet kwetsbaar te zijn, om niet gekwetst te worden, om me te beschermen tegen de onvermijdelijke pijn van verlies en afwijzing. Maar nu voelde het anders. Ik kon niet de zoveelste zijn. Niet de zoveelste die hem eerst dichterbij trok, hem een veilige plek bood, hem hoop gaf, om hem vervolgens weer los te laten alsof hij nooit iets betekend had, alsof hij slechts een vluchtige passage in mijn leven was geweest. Hij had al te vaak meegemaakt dat mensen hem vasthielden en hem dan lieten vallen, alsof hij breekbaar porselein was dat hen te zwaar werd om te dragen, te complex om lief te hebben. Ik weigerde om dat patroon te herhalen, om bij te dragen aan zijn cyclus van verraad en verlatenheid. Dit keer moest het anders zijn. Dit keer moest ik anders zijn.

Ik beloofde het mezelf. Niet zomaar een vluchtige gedachte, niet zomaar een voorbijgaande overtuiging die met de wind zou verdwijnen, maar een belofte die diep in mijn hart werd verankerd, stevig als een anker in rotsbodem. Ik kon dit niet maken tegenover hem. Niet tegenover iemand die al zoveel had geleden, die al zoveel had doorstaan aan pijn en teleurstelling. Niet tegenover iemand die meer dan wie ook een constante, betrouwbare factor in zijn leven verdiende, een rots in de woelige baren van zijn bestaan.

En toch... Toch kroop er een beklemmende angst onder mijn huid, een sluimerend gif dat mij begon te vergiftigen met twijfels. De angst om zelf de controle te verliezen, de angst voor mijn eigen falen. "Wat als ik niet te vertrouwen was?" Wat als ik, ondanks al mijn goede intenties en diepgewortelde beloften, uiteindelijk toch

dezelfde fout zou maken, een onbewuste herhaling van mijn eigen destructieve patronen?

En toen, als een oncontroleerbare stormwind, sloeg een nieuwe gedachte in mijn hoofd om zich heen, even plotseling en verwoestend als een blikseminslag. “Wat als hij mij in de steek zou laten? Wat als hij, met al zijn ogenschijnlijke emotionele distantie, dezelfde verdedigingsmechanismen had opgebouwd als ik? Wat als hij degene zou zijn die afstand nam, nog voordat ik de kans kreeg om dat te doen, om hem pijn te doen? Wat als hij zou doen wat ik zelf zo vaak had gedaan? Zich terugtrekken, muren optrekken, mensen buitenhouden uit angst voor de pijn van verbondenheid, uit vrees voor de kwetsbaarheid die een diepe connectie met zich meebrengt?”

Ik voelde hoe de twijfel zich als een ijzeren klauw om mijn ribben sloot, mijn adem benemend, mijn hart samenknep. Maar toen, even plotseling als de gedachte gekomen was, drong een rauw en onverbiddelijk besef zich aan mij op.

Ik kon me hier niet langer achter verschuilen. Ik kon hem niet verantwoordelijk maken voor mijn eigen diepgewortelde angsten, hem niet opzadelen met de last van mijn onzekerheid, met de zwaarte van mijn eigen onverwerkte trauma's. Ik kon niet de zoveelste persoon zijn die hem verliet ook al zou het uit pure zelfbescherming zijn. Niet de zoveelste die zich terugtrok, alleen maar omdat de kans op pijn te groot leek, te overweldigend om aan te gaan.

Verbondenheid doet pijn, ja. Het opent de deur naar kwetsbaarheid, naar mogelijke afwijzing en verlies. Maar afstand doet dat ook. De pijn van eenzaamheid, van ongebondenheid, kan

even diep en snijdend zijn. Ik had een keuze. En dit keer, voor het eerst in lange tijd, wist ik wat me te doen stond. Ik moest de angst doorbreken, de cyclus van vermijding doorbreken.

En dat besef, dat ik in geen enkel geval de oorzaak wilde zijn van zijn pijn, dat ik absoluut wilde voorkomen dat ik hem, na zoveel lijden, nóg meer verdriet zou bezorgen, bracht me tot mijn definitieve beslissing. Ik wist dat ik hem deze keer niet zou verlaten. Het was tijd om te kiezen voor iets anders, iets dat ik zo lang had vermeden, zo lang had afgewezen uit angst. Dus nam ik de beslissing om hem volledig toe te laten. Ik zou hem het vertrouwen geven dat ik nog nooit aan iemand had gegeven, niet op zo'n diep en onvoorwaardelijk niveau. Ik zou hem toelaten in mijn binnenste cirkel, de plek waar slechts enkele mensen waren toegestaan, een heilige ruimte van kwetsbaarheid en oprechtheid. Ik zou het risico nemen, niet omdat ik zeker wist dat het goed zou komen, niet omdat ik een garantie had op een pijnvrije uitkomst, maar simpelweg omdat hij het waard was om het risico te nemen, hoe onveilig en beangstigend het ook voelde. Zijn kwetsbaarheid verdiende mijn moed.

Het ontvouwen van een levensverhaal

Het was in die dagen dat ook het idee ontstond om een boek over zijn leven te schrijven. Een project dat vanaf het begin leek te botsen met zijn neiging tot ontwijking. "Dat zal dus nog niet voor direct zijn," had ik hem toen lachend gezegd, toen hij opnieuw van onderwerp veranderde bij een gevoelige vraag. "Als je telkens als het over je eigen ervaringen gaat van onderwerp verandert, komt er van dat boek niks terecht. Een boek met witte bladzijden is voor niemand interessant." Hij had gegrinnikt en geantwoord dat

het misschien nog wel zou komen, ooit. Het was een kleine opening, een eerste teken van een mogelijke doorbraak.

Het vertrouwen tussen ons begon te groeien, als een tere plant die langzaam wortel schiet in vruchtbare aarde, en Nico begon steeds meer te vertellen zonder van onderwerp te veranderen. Kleine scheurtjes verschenen in zijn muur van terughoudendheid. Maar of hij ooit echt zal kunnen vertrouwen, dat blijft een open vraag. Hoe zou hij kunnen? Hoe kan iemand vertrouwen als zijn hele leven is opgebouwd uit momenten van verraad en verlatenheid? Zijn leven is een opeenstapeling van gebroken vertrouwen, een mozaïek van teleurstellingen die diepe, onzichtbare wonden hebben achtergelaten. Een leven vol eenzaamheid, zonder iemand om op terug te vallen, zonder een veilige haven in tijden van storm. Een leven dat door iedereen en elke instantie in de steek werd gelaten, een jeugd getekend door afwezigheid en onverschilligheid. Een leven dat hem leerde dat niemand te vertrouwen is, en dat hij er uiteindelijk altijd alleen voor staat, een les die diep in zijn ziel is gegrift.

Na verloop van tijd opende hij zich meer en meer voor mij, als een boek dat langzaam zijn pagina's prijsgeeft, en vertelde hij zijn verhaal. Hij deinsde niet terug voor de donkere hoofdstukken, de momenten waarop hij zelf de verkeerde keuzes had gemaakt, de stappen die hem op een dwaalspoor hadden gebracht. Hij stak zijn eigen fouten niet weg, alsof hij eindelijk in staat was om zijn verleden te omarmen, zelfs de delen die hem pijn hadden gedaan, die hem hadden gevormd op een manier die hij eerder had willen ontkennen.

Het was een verhaal van vallen en opstaan, een pad dat hij had bewandeld, met alle struikelblokken en pijn die daarbij kwamen kijken, maar ook met de onverzettelijke kracht die hij had gevonden om telkens weer op te staan, om verder te gaan, om te overleven. Het was niet een verhaal dat hij vertelde om zichzelf vrij te pleiten of om anderen te wijzen op hun fouten of tekortkomingen. Nee, dit was een verhaal dat hij wilde delen, niet alleen voor zichzelf als een vorm van emotionele zuivering, maar voor de wereld. Een verhaal waarin de diepe waarde van de lessen die hij had geleerd centraal stond, lessen die alleen door pijn en lijden konden worden verkregen.

We willen zijn verhaal met anderen delen, zodat men uit zijn ervaringen kan putten, in de hoop dat dezelfde fouten niet keer op keer worden herhaald in andere levens, in andere families, in andere instanties. Het is zijn manier van hoop uitdragen, een stille, doch krachtige boodschap dat de toekomst anders kan zijn, dat onze samenleving kan leren van de pijn die hij had doorgemaakt, zodat anderen niet dezelfde weg moeten volgen, niet dezelfde diepe dalen hoeven te bewandelen. Het is een pleidooi voor begrip, voor empathie, voor de kracht van verbondenheid, zelfs als de weg ernaartoe onzeker en pijnlijk is.

HOOFDSTUK II

GERECHTIGHEID

Hof van Beroep, Justitiepaleis Brussel.
10 februari 2025

(Franky)

Onderhuids onweer

Vandaag was het eindelijk zover, de dag waar we al zo lang met een mengeling van angst en vage hoop naar hadden toegeleefd. Een dag die voor Nico, veel meer dan voor mij, voelde als de climax van een onophoudelijke martelgang. Ik ging samen met hem naar het Hof van Beroep in het Justitiepaleis van Brussel. De voorbije dagen had Nico bij mij thuis doorgebracht, een poging tot het creëren van een cocon van normaliteit en steun. We hadden geprobeerd de dagen te vullen met afleiding, met soms zware gesprekken, soms met lichte ontspanning maar onder het oppervlak lag altijd die onuitgesproken spanning, als een onzichtbare draad die ons beiden vasthield, gespannen van angst en onzekerheid. Toch ging hij 's avonds telkens opnieuw naar huis om in zijn eigen bed te slapen, in zijn zogenaamd 'veilige' omgeving. Die routine was cruciaal voor hem. Hij had die houvast nodig, een plek waar hij zich kon terugtrekken na de gesprekken die we voerden, de eindeloze herhaling van de feiten, en de verstikkende spanning die al zo lang als een onzichtbaar zwaard boven zijn hoofd hing. Hij voelde zich gewoon veiliger in zijn eigen bed, tussen de vertrouwde muren die hem misschien, zo hoopte